

Chương 14

Cửa Cung Năm Ấy

A Thục ngậy ra, há hốc miệng, trở vào mình: “Tôi ư?” “Phải, chính là cậu, hay nói chính xác hơn là, giọng nói của cậu.” Hoàng Tử Hà lấy cuốn Quy Nội kinh từ tay Chu Tử Tần, đặt trước mặt hắn, “Nhờ cậu đọc lại một lượt tên các vị trong đơn thuốc này.”

A Thục ngậy ra nhìn quanh, thấy người của Đại Lý Tự gật đầu, mới nom nớp đọc từng vị một: “Bạch liêm, tế tân, bạch cập, cam tùng...”

Mọi người lắng nghe, còn chưa hiểu đầu đuôi gì thì Hoàng Tử Hà đã giơ tay ngăn hắn lại: “Đợi một chút, phiên cậu đọc lại vị này giùm.” Đoạn cô trở vào từ “bạch truật”.

A Thục há hốc miệng, rồi đọc lại: “Bạch cập.”

“Các vị có để ý không? A Thục nói ngọng, vừa rồi tôi thấy cậu ấy gọi ‘Trương nhị ca’ thành ‘cương nhị ca’, nên mới để ý thấy trong này có một vị thuốc, là bạch truật.”

Hoàng Tử Hà trở vào hai chữ “bạch truật” trong đơn thuốc giơ lên cho mọi người trông rõ: “Vừa rồi A Thục đọc hai lần, tin rằng các vị đều nghe rõ, quả như tôi đoán, cậu ta đều đọc thành *bạch cập*.”

Chu Tử Tần cũng như người của Đại Lý Tự sực hiểu ra, ai nấy tròn mắt ngạc nhiên, quay sang nhìn chằm chằm Trương Hàng Anh.

Mặt Trương Hàng Anh bỗng chốc đỏ ra, cơ thịt hơi rần rật.

Hoàng Tử Hà thông thả gập cuốn *Quy Nội kinh* lại, cầm trong tay, hỏi chậm rãi mà rành rọt: “Trương nhị ca, huynh nói mình không học thuộc phương thuốc này, cũng chưa hề xem qua đơn thuốc A Thục bốc, vậy đáng lẽ lúc đó huynh phải nghe ra thành bạch cập mới phải. Tại sao huynh lại nói mình nghe thấy cậu ấy đọc là bạch truật?”

Trương Hàng Anh ngẩn ra, mặt từ trắng chuyển thành xanh, không thốt nổi lời nào.

Chu Tử Tần đứng như trời trồng, tròn trừng mắt nhìn Trương Hàng Anh, vẻ không thể tin nổi: “Trương nhị ca... huynh... định giải thích thế nào đây?”

Người của Đại Lý Tự đã đưa mắt cho các sai dịch cạnh đó, tức thì bốn sai dịch sấn đến bao vây, đề phòng Trương Hàng Anh giở trò.

Song Trương Hàng Anh chỉ đứng đờ ra đó, như mất hết tri giác, nét mặt liên tục thay đổi, tựa hồ vất óc nghĩ ngợi gì đó, nhưng không hề nói ra.

Hoàng Tử Hà chậm rãi lên tiếng; “Trương nhị ca, để tôi kể lại một lượt mọi chuyện hôm qua vậy. Sau khi tôi rời khỏi ngôi đình của Tông Chính Tự ở phường Tu Chính, huynh đã đi theo, chờ thời cơ hạ thủ. Đúng lúc này, tôi muốn mua thuốc cho Quý vương, trùng ý huynh, nên huynh bèn dẫn tôi đến Đoan Thụy Đường mà huynh quen thuộc, còn đưa tôi vào phòng sao thuốc. Trong phòng thoáng thoáng mùi thuốc, huynh tiện thể lạng lẽ dùng thuốc mê khiến tôi lịm đi, rồi lên ra ngoài tìm người tán gẫu, tự tạo bằng chứng ngoại phạm cho mình. Vì những người khác đều bận rộn, nên huynh đã chọn ngay A Thực, một người mình không mấy quen biết. Dùng dằng một lúc, huynh cũng đợi được đến đúng đơn thuốc mà huynh biết. Nghe mấy vị thuốc đầu, huynh nhận ra ngay đây là đơn thuốc nào, cùng lúc ấy, A Thất xui xẻo lại vào phòng sao thuốc lấy gì đó, huynh bèn thừa cơ lên vào giết chết cậu ta, rồi nhét hung khí vào lòng tôi, sau đó vội vã quay ra. Lúc này đơn thuốc của A Thực vẫn chưa bóc xong, cậu ấy hoàn toàn không nhận ra huynh đã lên vào sau dãy tủ, đến phòng sao thuốc rồi lại quay về!”

Mặt Trương Hàng Anh tái ngắt, thân hình cao lớn dường như không đứng vững nổi, lão đảo chực ngã.

Mấy sai dịch cạnh đó lập tức rẽ đám đông, mọi người cũng hồi hải tẩu ra né tránh.

Hoàng Tử Hà trừng trừng nhìn gã, giọng rành rọt mà quả quyết vô chùng: “Nhưng huynh không ngờ giết người cũng không dễ dàng gì. Kế hoạch vốn không có sơ hở, song vì huynh chọn phải A Thực, một người nói ngọng lú lờ, khiến âm mưu của huynh lộ ra sơ hở rành rành, thất bại trong gang tấc!”

“Ta không nên... làm một việc thừa thãi.”

Trương Hàng Anh cuối cùng cũng lên tiếng, giọng chậm rãi mà khó nhọc. Gã trừng trừng nhìn Hoàng Tử Hà như nhìn kẻ thù, hai mắt đỏ ngầu, khóe mắt như muốn nứt ra: “Đáng lẽ, ta nên giết quách ngươi đi, như dự định ban đầu mới phải.”

Nỗi căm hận đáng sợ trong giọng nói của gã khiến Chu Tử Tần kinh hoàng thét lên: “Trương nhị ca... huynh... huynh nói cái gì?”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ hơi hất cằm, quật cường nhìn thẳng vào mắt Trương Hàng Anh.

“Ta thật ngu ngốc, tại sao đến lúc quyết định lại mềm lòng... Ta vốn định lên vào phòng sao thuốc giết ngươi, dù sao ta cũng có chứng cứ vắng mặt, dấu bị

nghe nghe bắt đi thăm vấn, cũng chưa chắc không vượt qua được...” Gã nghiêng rặng, hồi hận gầm lên, “Nhưng ta không xuống tay được! Người rõ ràng đã ngắt lịm, ta chỉ cần một dao là cắt đứt cổ họng, nhưng ta... ta không cách nào xuống tay được!”

Hoàng Tử Hà nhắm nghiền mắt lại quay đi, tránh ánh nhìn căm hận của gã, lồng ngực phập phồng dữ dội, song chỉ thấy cổ họng khô rang, không thốt nổi nên lời.

“Ta tán gẫu cùng A Thực, đợi thời cơ, đợi mãi mới đến phương thuốc trước đây bị cha ta ép học thuộc lòng, ta biết thời cơ đã tới... Nhưng cùng lúc ấy, ta cũng thấy A Thất vòng qua dây tử, đi vào phòng sao thuốc. Bây giờ ta đã định từ bỏ, ta nghĩ cơ hội của ta chỉ nháy mắt là trôi qua, mà A Thất chẳng biết bao giờ mới ra, ta sợ không giết nổi người...” Về mặt Trương Hàng Anh cuồng loạn như sắp phát điên, khiến bốn tên sai dịch xung quanh vội nhào vào ghì chặt lấy gã. Song Trương Hàng Anh dường như không cảm thấy gì nữa, chỉ gầm lên với cô: “Đúng lúc này, trong đầu ta lóe lên một ý, ta nghĩ... ta không giết được người, nhưng chung quy sẽ có người giúp ta giết người! Chỉ cần ta giả họa cho người, người sẽ bị giam vào ngục, rồi có người sẽ trừng phạt người! Xem người còn vọng tưởng cứu tên tội nhân thiên cổ Quý vương nữa hay thôi!” Nghe gã chửi rủa, mắt cô đau rát, cơn đau trong lòng dường như đã lan lên mắt, thứ gì đó trong mắt sắp tuôn ra như vỡ đê.

Cô nhắm nghiền mắt lại, hít thở thật sâu. Nhưng dù gắng ngăn dòng nước mắt, cô cũng không ngăn nổi thân mình lao đảo chực ngã, cánh tay run bần lên, khiến cô bất giác phải ngã người ra sau, dựa vào tường mới gắng gượng chống đỡ nổi cơ thể.

Tiếng gào thét của Trương Hàng Anh vẫn rõ mồn một bên tai: “Hoàng Tử Hà! Người và Quý vương cùng một giuộc, ta là thị vệ trong phủ Quý, kẻ khác không biết, chứ ta rõ hơn ai hết! Quý vương sau khi bị Bàng Huân nhập xác, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường, ý đồ mưu phản! Ta nắm rõ hành vi của các người, chỉ tiếc rằng thấp cổ bé họng, không thể tố cáo tội ác của các người cho toàn thiên hạ mà thôi!”

Đám nha dịch lao đến bắt giữ Trương Hàng Anh, nhưng thân hình gã cao lớn, họ chẳng những không khống chế nổi, mà suýt nữa còn bị hất văng ra. Bốn người đàn ghì chặt lấy Trương Hàng Anh, dùng xích sắt trói lại.

Trương Hàng Anh bị đè nghiêng xuống đất, hai mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Hoàng Tử Hà, giọng gã đã khản đặc song vẫn rống lên: “Hoàng Tử Hà! Người và Quý vương Lý Tư cùng bày mưu làm phản, toan náo loạn thiên hạ, nhất định không được chết tử tế đâu? Ta chỉ là một thường dân, sợ gì cái chết? Dù liêu cái mạng này, ta cũng phải để cả thiên hạ biết tội ác của các người!”

Người của Đại Lý Tự thất kinh hồn vía, không dám nghe tiếp, vội sai người bịt miệng Trương Hàng Anh lại.

Song Trương Hàng Anh cười nhạt mấy tiếng, rồi máu đen ộc ra từ vòm miệng. Cặp mắt gã vẫn trừng trừng nhìn Hoàng Tử Hà, tưởng chừng rách khoe, cơ hồ muốn biến ánh mắt thành đao kiếm đâm chết cô. Cuối cùng, ánh mắt từ từ mờ ra, rồi cả người gã không động cựa gì nữa.

Các nha dịch vừa rồi còn không ghì nổi gã, nay thấy gã lăn ra, thì lại hơi áy náy. Một kẻ thận trọng đá nhẹ vào mình gã, thấy bất động, mới ngồi xuống thăm hơi thở, vội kinh ngạc lật ngửa gã lại kiểm tra.

Chu Tử Tần hốt hải chen vào, ôm lấy gã gọi âm lên: “Trương nhị ca, Trương nhị ca!” Mặt Trương Hàng Anh tím đen, đã tắt thở.

Chu Tử Tần đỡ đỡ ôm thi thể gã hồi lâu, mới ngẩng lên lí nhí bảo Hoàng Tử Hà: “Trương nhị ca... uống thuốc độc tự vẫn rồi.”

Hoàng Tử Hà dựa vào tường, trước mắt tối sầm, không nhìn không nghe thấy gì cả. Cô chỉ ậm ừ, chờ ra bất động.

Thấy cô không phản ứng, Chu Tử Tần lại nói thêm: “Cũng giống như Lữ lão bá, cắn vỡ viên sáp chứa thuốc độc giấu trong miệng... Thực không ngờ, huynh ấy lại học được cách này.”

Hoàng Tử Hà bấy giờ dường như mới định thần lại, lẩm bẩm: “Lữ lão bá? Lữ... Tích Thúy à?”

Chu Tử Tần há hốc miệng, song không hiểu cô đang nói gì, cũng chẳng biết phải nói gì, lúng búng mãi không thốt nên lời.

Thi thể Trương Hàng Anh lạnh dần đi trong lòng gã.

Lúc này, trong đầu Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà, chỉ có một ý nghĩ:

Tích Thúy, phải làm sao đây?

Phường Phổ Ninh, chiều êm đềm.

Dưới cây hòe già vẫn xúm xít một đám các bà các chị, vừa thêu thùa vừa tán chuyện. Mấy con mèo con chó quần nhau dưới nắng. Vừa sang năm mới, đám trẻ con trong túi vẫn còn ít kẹo, đang âm ỉ chơi đánh đáo, đá cầu, cược nhau mấy viên kẹo.

Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà đến cửa nhà họ Trương, nhìn qua rào dâm bụt đã rụng trụi lá, có thể trông thấy khoảnh sân sạch tinh tươm, hồ nước dưới giàn nho trong leo lẻo, bên dưới còn mấy cọng xương bồ héo rũ nhưng chưa gãy.

Chu Tử Tần dè dặt hỏi: “Hoàng tiểu thư, có phải chẳng bao lâu nữa Đại Lý Tự sẽ phái người đến đây thông báo không?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, đáp khẽ: “Chắc là thế đấy. Sau khi loại trừ hiểm nghi với tôi, họ sẽ gửi bản án đến đây.”

“Trương lão bá... phải làm sao đây?” Chu Tử Tần buồn bã tự hỏi.

Song Hoàng Tử Hà đang mãi nhìn rào dâm bụi cát tia gọn ghẽ, không đáp.

“Vây chúng ta phải vào báo tin này cho họ thật à?” Rõ ràng Chu Tử Tần không muốn làm người báo tin dữ.

Hoàng Tử Hà chần chừ giây lát rồi nói: “Ừm, bằng không, e rằng sau khi người Đại Lý Tự đến, Tích Thúy phản ứng không kịp, lại dễ xảy ra chuyện.”

Chu Tử Tần giật nảy người, vội hỏi gặng: “Tích Thúy ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, bước đến gõ cửa. Chu Tử Tần nôn nóng kéo tay áo cô hỏi dồn: “Cô nói rõ xem chuyện này là thế nào? Sao tự dung lại nhắc đến Tích Thúy?”

“Sau khi chúng ta phát hiện ra hành tung của Tích Thúy, báo lại cho Trương nhị ca, thì không thấy cô ấy đâu nữa, đúng không?” Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn cánh cổng khép chặt, chậm rãi giải thích, “Hơn nữa, nếu không ở cùng Trương nhị ca, sao Tích Thúy biết được chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm?”

“Ý cô là, thực ra Trương nhị ca vừa về kinh đã gặp lại Tích Thúy rồi ư? Chỉ là, chỉ là huynh ấy giấu không nói với chúng ta?”

“Ừm, thế nên khi chúng ta báo cho Trương nhị ca biết tung tích Tích Thúy, chỉ khiến họ đề phòng lẫn trốn hơn thôi. Đây chính là nguyên nhân từ đó về sau dù tìm thế nào chúng ta cũng không gặp được Tích Thúy nữa.”

Còn đang trò chuyện, trong nhà đã vang lên một giọng già nua khàn khàn: “Ai đấy?”

Chu Tử Tần cao giọng đáp: “Bá phụ, là cháu, Chu Tử Tần đây. Trương nhị ca dẫn bọn cháu tới thăm bá phụ mấy lần, bá phụ còn nhớ không?”

“Ồ, Chu công tử đấy à.” Trương Vĩ Ích mừng rỡ mở cổng, thấy Hoàng Tử Hà cũng không nhận ra cô là Dương Sùng Cổ trước đây. Chu Tử Tần đành giới thiệu: “Đây cũng là một người bạn của Trương nhị ca, họ Hoàng.”

“Hai vị, mời vào.” Trương Vĩ Ích tươi cười mời họ vào nhà rồi nhìn quanh chuẩn bị phà. Hoàng Tử Hà mào đầu ngay: “Bá phụ đừng lo, trương nhị ca đã kể chuyện Tích Thúy rồi, bọn cháu biết cô ấy đang ở đây.”

“Thằng bé này... tính cứ thẳng ruột ngựa thế đấy.” Trương Vĩ Ích xấu hổ cười nói, “Có điều chứng tỏ các vị là bạn thân nhất của nó, nó tin các vị nên mới nói.”

Đã vậy Trương Vĩ Ích cũng chẳng giấu giếm nữa, sau khi mời họ ngồi, ông gọi với lên lầu: “Tích Thúy, có bạn của Trương nhị ca đến này, con xuống pha giúp ấm trà đi.”

“Vâng, con xuống ngay.” Tích Thúy tức thì chạy xuống, thấy họ ngồi trong nhà thì nghiêng người thi lễ rồi hơi ngượng ngập quay xuống bếp pha trà.

Trương Vĩ Ích tươi cười ngồi xuống trước mặt hai người: “Hàng Anh hôm nay có lẽ còn đang ở phủ Quỳ, chẳng biết hai vị tìm nó có việc gì?” Chu Tử Tần nghe vậy chẳng biết trả lời ra sao, đành lúng túng nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn Trương Vĩ Ích, cũng chẳng biết phải nói thế nào, hồi lâu đành hỏi lảng đi: “Bá phụ gần đây có khỏe không? Cháu xem chừng tinh thần bá phụ rất phấn khởi.”

“Bệnh này của lão rất phiền phức, một ngày ba cử thuốc, lần nào cũng phải sắc mất hai canh giờ, còn phải uống đúng giờ, vốn lão cũng chẳng mong trị dứt được đâu. Nhưng sau khi con bé Tích Thúy đến, ngày nào cũng cứ đến canh tư là trở dậy sắc thuốc cho lão, kiên trì một ngày sắc ba thang thuốc. Lão chỉ uống thuốc đã mệt, vậy mà nó kiên nhẫn phục vụ lão, khuyên lão uống thuốc, rờn rã mấy tháng trời, cuối cùng cũng khá lên.” Trương Vĩ Ích nhìn vào bếp, than thở, “Lần đó nó trốn khỏi kinh thành, chẳng bao lâu thì quay lại vì sợ không ai sắc thuốc cho lão, bệnh cũ lại tái phát! Các vị bảo lão lòng dạ nào đuổi được nó đi nữa? Dù phải liều mạng cả nhà già trẻ, lão cũng quyết giữ nó lại! Tiếc rằng bây giờ Hàng Anh đã đi Thục tìm nó, chúng tôi cũng không báo tin được, mãi tới khi nó quay về, mới biết tin mừng này!”

Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà nhìn nhau, đều không biết phải mở lời thế nào. Chu Tử Tần đỏ hoe mắt, cắn chặt môi, chỉ sợ mở miệng ra là òa lên khóc.

Thấy thái độ hai người là lạ, Trương Vĩ Ích cũng ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt Chu Tử Tần lại càng cảm thấy không ổn, đang định hỏi thì Tích Thúy đã bung khay trà lên nên ông đành nén lại, rót trà cho mọi người trước.

Đợi tất cả nhấp được lấy ngụm, Trương Vĩ Ích mới mở lời: “À phải, Chu công tử, việc lần trước cậu đã hỏi hộ lão chưa?”

Chu Tử Tần gật đầu: “Bá phụ nói đến bức họa kia ư?”

“Đúng thế, dù sao cũng là vật tiên đế ngự ban, nếu quan phủ thu giữ hình như cũng không phải lắm?” Ông lão tiếc nuối ra mặt, “Đó là vật ngự ban, cũng là vinh dự lớn nhất đời lão mà!”

Chu Tử Tần nhíu mày: “Chuyện này thực lạ, cháu đã nhờ người quen tìm khắp phòng vật chứng ở Đại Lý Tự, bộ Hình và phủ Kinh Triệu, nhưng họ đều nói không giữ bức tranh.”

Trương Vĩ Ích đành gật đầu cam chịu: “Chúng quy chắc vẫn ở đó, cứ từ từ tìm sẽ ra thôi.”

Hoàng Tử Hà thấy câu chuyện đã xa đề, liền hỏi: “Trương lão bá kể cho chúng cháu nghe chuyện người vào cung chẩn mạch năm xưa được không?”

“Ồ, nói đến chuyện này à, đây là chuyện về vang nhất đời lão đấy...” Gương mặt đầy nếp nhăn của ông lão rạng rỡ hẳn lên, “Lão nhớ bấy giờ là đầu tháng Ba năm Hội Xương thứ sáu chiều hôm ấy, sắp hết giờ làm thì có người tới tìm. Vừa thấy là một hoạn quan già, mặt trắng bệch, không có râu, lão đã lấy làm lạ, hoạn quan đáng lẽ phải đến chỗ thái y trong cung khám bệnh, sao lại tìm lão? Nhưng khi hoạn quan đó lên tiếng, lão vừa mừng vừa sợ...”

Chu Tử Tần biết nhất định kẻ đó đến đưa Trương Vĩ Ích vào cung, nhưng giờ lòng già rồi như tờ vò, chẳng bụng dạ đâu nói leo nữa, đành im lặng đợi ông lão kể tiếp.

Trương Vĩ Ích cũng không để ý thái độ của già, cười khà kẻ: “Bấy giờ hoạn quan đó nói, bạn thân của lão là Hứa Chi Vĩ làm ngự y trong cung nhiều năm, giờ bệ hạ uống lầm đan dược, lúc tỉnh lúc mê suốt mấy tháng nay. Lão Hứa không chuyên trị bệnh này, thấy lão giàu kinh nghiệm bèn tiến cử, mời lão vào cung xem thử.”

Chu Tử Tần liền hỏi: “Nói vậy nhất định là lão bá ở trong cung đã trở hết tài nghệ, khiến tiên đế tỉnh lại, nên mới được ban bức ngự bút nọ phải không?”

Trương Vĩ Ích tần ngần giây lát rồi đáp: “Chuyện này kể ra thực hổ thẹn, lão chỉ cứu bệ hạ tỉnh lại được một chốc lát mà thôi. Ngay sau đó lão đã ra về.”

“Đáng lẽ ra thì?” Chu Tử Tần hỏi ngược lại.

Trương Vĩ Ích thở dài, vỗ trán: “Già rồi, trí nhớ cũng mờ mịt cả đi. Nhất là tình hình hôm ấy, có lẽ vì lão quá kích động, nên giờ nghĩ lại cứ thấy mộng lung mơ hồ, như thực như ảo không mấy rõ ràng nữa.”

Hoàng Tử Hà thuyết phục: “Lão bá cứ kể những gì mình nhớ là được mà.”

“Ừm... Bấy giờ lão chăm cứu cho bệ hạ, hết sức dè dặt. Rất nhiều hoạn quan thị nữ đứng bên quan sát, còn cả mấy vị phi tần, nên các huyết như lâm khắp, thiên trùng, phong trì lão đều không dám động đến, chăm liên tục mười hai mũi, bệ hạ cuối cùng cũng tỉnh lại...”

Chu Tử Tàn chớp mắt: “Lão bá... nhớ kỹ đấy chứ.”

Ông lão vuốt râu tự đắc: “Đây là ngón nghề giữ nhà của lão, dĩ nhiên phải nhớ rồi. Bệ hạ mở mắt ra trông thấy lão, người bên cạnh vội giới thiệu là lão châm cứu cho bệ hạ tỉnh lại, bệ hạ bèn gật đầu. Sau đó các cung nhân ủa đến khóc khóc cười cười náo loạn cả lên. Hoạn quan cạnh đó dẫn lão đi lĩnh thưởng, rồi dặn lão đứng đợi xem có cần đến lão nữa hay thôi. Lão bèn ở bên ngoài đợi cùng mọi người...”

Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Trong những người đợi bên ngoài, có phải có một vị là Mộc Thiện đại sư không?”

Ông lão vỗ đầu đáp: “Hình như có một vị đại sư, nhưng chỉ chào lão một câu rồi vào trong ngay. Lão cũng lấy làm hạ, các hoàng tử đều phải đợi bên ngoài, sao lại để hòa thượng vào trước.”

“Sau đó thì sao?” Chu Tử Tàn gặng hỏi.

“Đại sư nọ vào không đâu sau thì các hoàng tử cũng được triệu vào. Lão đang đợi thì các hoạn quan nói không cần nữa, nên lão đành ra về. Cung Đại Minh rộng thật đấy, lão được một hoạn quan già dẫn ra ngoài, vừa đi vừa ngắm các cung điện xung quanh, khi tới cửa cung thì thấy Chi Vĩ đã đứng đó đợi sẵn, trò chuyện mấy câu lại thấy có người đưa đồ đến, nói là bệ hạ ban thưởng.” Trương Vĩ Ích phấn khởi kể, “Không nhắc đến vàng lụa được thưởng, chỉ nói riêng bức tranh thôi. Thực không ngờ bệ hạ vừa tỉnh lại đã chính tay vẽ tặng lão một bức tranh, đúng là mừng không gì bằng, Chi Vĩ cũng nói mình ở trong cung làm ngự y bấy nhiêu năm, chưa thấy ai được vinh hạnh như vậy... Đáng tiếc, đáng tiếc lão vừa nhận lấy bức tranh thì nghe thấy đằng sau có người chạy đến cao giọng truyền báo với tất cả mọi người tin bệ hạ băng hà... Ôi!”

Chu Tử Tàn định hỏi kỹ trông tiên đế thế nào thì Hoàng Tử Hà đã đưa mắt ra hiệu, bấy giờ mới nhớ ra mục đích đến thăm, lòng lại nặng trĩu, lặng lẽ nhìn cô. Hoàng Tử Hà hiểu ý gã, đành lên tiếng trước: “Trương lão bá, người sống hết đời cũng như cỏ cây qua mùa thu, rốt cuộc chỉ như vậy mà thôi... Xin đừng quá bi thương.”

“Tiên đế qua đời mười mấy năm rồi, lão còn buồn gì chứ?” Trương Vĩ Ích nghe cô nói cũng không mấy để tâm, sau đó chợt nhớ ra, hỏi đại: “Hai vị hôm nay đến tìm Hàng Anh ư? Nó đi về không có giờ giấc cố định, hay là các vị đến phủ Quỳnh tìm xem?”

“Không... Không phải, thực ra hôm nay chúng cháu đến muốn nói với lão bá...” Thấy Chu Tử Tàn lấp bắp, Hoàng Tử Hà đưa mắt ra hiệu cho gã theo mình ra bên cạnh, hỏi khẽ: “Hay là... Chúng ta cứ giấu đi, đợi Trương lão bá khỏe hơn rồi nói?”

Chu Tử Tần do dự: “Nhưng chẳng bao lâu nữa người của Đại Lý Tự sẽ đến, cô nghĩ có giấu nổi không?”

Hoàng Tử Hà nhíu mày, chưa kịp đáp chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm rất mạnh tay: “Có ai không? Có ai ở nhà không?” Trương Vĩ Ích lên tiếng đáp, rồi xăm xắn ra mở cổng.

Hoàng Tử Hà vội giơ tay ngăn ông ta lại, quay đầu gọi với vào trong: “Tích Thúy cô nương mau lên gác trước đi.”

Tích Thúy trong nhà vâng dạ, hồi hả lên gác.

Trương Vĩ Ích ngạc nhiên hỏi: “Sao thế? Hàng xóm cạnh nhà cũng thường sang đây mà, họ không xộc vào nhà trong đâu.”

Hoàng Tử Hà cuống lên, run giọng đáp: “Trương lão bá... con người ta vốn không thể vãn hồi việc sống chết, lão bá nhất định phải nghĩ thoát ra...”

Trương Vĩ Ích nghi hoặc nhìn cô, chưa hiểu cô nói gì, giơ tay mở cổng.

Hai tiểu lại đứng trước cổng, vừa trông thấy ông lão liền hỏi ngay: “Lão là người nhà Trương Hàng Anh ư?”

Trương Vĩ Ích gật đầu hỏi gặng: “Hàng Anh nhà tôi làm sao vậy?” “Hắn chết rồi, giờ đang quản tại nghĩa địa phía Nam thành, lão đến điểm chỉ nhận xác đi.”

Giọng điệu của kẻ làm việc công, chỉ nói chông lòn mấy câu. Ông lão chưa định thân, cứ đứng sững ra trước cửa, dờ dãn nhìn họ, quên cả nhận lấy tập hồ sơ họ đưa: “Gì cơ?”

Hai tiểu lại nhét hồ sơ vào tay ông lão, gắt gỏng đáp: “Nghĩa địa thành Nam, trong vòng hai ngày, lão hoặc người nào đó trong nhà mau đến nhận xác đi, chúng ta còn đang đợi để kết án.”

Mặt Trương Vĩ Ích xám ngoét, cắt không ra giọt máu. Hai người kia thấy vậy cũng lấy làm ái ngại, bèn nhòm vào trong hỏi: “Trong nhà lão trượng còn ai không? Hồ sơ đã đưa đến rồi, lão nhớ đến sớm đấy, chúng ta đi trước đây.”

Ông lão vẫn đứng chôn chân tại chỗ bất động, lẩm bẩm hỏi: “Sao... sao lại chết được?” “Hắn giết người giá họa, rắp tâm hãm hại người khác. Sau khi sự việc bại lộ thì sợ tội tự vẫn. Tóm lại chẳng phải kết cục tử tế gì, lão mau đến nhận xác đi.”

Dứt lời, hai tiểu lại quay lưng đi thẳng. Bên ngoài cổng đã thấy một đám người xúm xít tùm tùm, nghe thấy tội danh của Trương Hàng Anh thì lũ lượt chỉ trở vào nhà họ Trương, nghi hoặc không thôi.

Hoàng Tử Hà thấy lắm người nhiều điều tiếng, bèn khép cổng lại, rồi đỡ lấy ông lão, cuống quít gọi: “Trương lão bá... lão bá...”

Chưa dứt câu, thân hình ông lão đã đổ rạp xuống. Hoàng Tử Hà dù sao cũng là nữ, nhất thời không giữ nổi đành ôm lấy ông lão, cả người đập vào cánh cửa đằng sau, nghe “cộp” một tiếng.

Chu Tử Tần hốt hải chạy đến đỡ họ, thì thấy Trương Vô Ích chỉ hít vào mà không có thở ra. Tích Thúy nhìn qua ô cửa sổ trên gác, chứng kiến hết tình hình, lúc này liêu xiêu chạy xuống, khóc đến nghẹt cả thở, cứ quỳ xuống đất ôm cánh tay ông lão nức lên.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng dậy, thấy vai đau buốt, rõ ràng cú va đập vừa rồi quá mạnh, nhưng cũng đành ôm vai đứng yên đó.

Thấy Tích Thúy đã khóc đến sắp ngất lịm đi, Chu Tử Tần phát hoảng, vội an ủi: “Lữ cô nương, đừng quá đau lòng, chuyện này... chuyện này cũng không còn cách nào...” Vừa nói, gã vừa thận trọng rút tờ giấy trong tay Trương Vô Ích ra, nào ngờ ông lão nắm chặt lấy nó, không sao rút ra được. Thấy Tích Thúy khóc đến đứt hơi, gã vội giơ tay che tờ giấy, rồi đưa mắt cho Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà nén đau quỳ xuống, toan lấy vạt áo che đi, nào ngờ Tích Thúy cũng phủ phục xuống, nắm chặt lấy tay ông lão, trông thấy tờ giấy bèn hỏi: “Đây là... Trương nhị ca mất rồi ư?”

Hoàng Tử Hà biết Tích Thúy đã nghe thấy lúc trên gác, đành gật đầu nói khẽ: “Phải...”

“Tôi biết mà.... Từ ngày huynh ấy chuẩn bị viên sấp độc, tôi đã biết huynh ấy sẽ giống như cha...” Tích Thúy lầm bầm, rồi từ từ buông tay lão Trương ra. Nàng muốn đỡ ông lão dậy, song người nhỏ sức yếu, làm sao đỡ nổi.

“Đỡ ta.” Chu Tử Tần bế thốc Trương Vô Ích lên, đưa vào nhà Hoàng Tử Hà bắt mạch, thấy mạch tượng tuy yếu nhưng vẫn ổn định, mới hơi yên lòng: “Bá phụ đau buồn quá đấy thôi, nghỉ ngơi một lát là được.”

Tích Thúy thần thờ nhìn ông lão, không nói không rằng.

Chu Tử Tần ngập ngừng mãi, cuối cùng cũng hỏi: “Lúc trước trong ngõ, có phải cô viết chữ ‘trốn’ không?”

Tích Thúy gật đầu, mắt đỏ hoe, dờ dẫm đáp: “Từ Thục trở về, tôi đã thấy Trương nhị ca hơi khang khác. Huynh ấy suốt ngày buồn bã, có khi cứ ngồi thần thờ trong sân một mình suốt đêm, tôi khuyên nhủ thế nào cũng vô dụng; huynh ấy tìm thấy mấy viên sấp độc từ chỗ cha tôi, lén lút giấu đi; huynh ấy... còn dẫn tôi ra ngoài, lấy tôi làm yểm hộ, lén lút gặp mặt một thiếu niên.”

Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi: “Thiếu niên á? Huynh ấy nói chuyện với một tiểu huynh đệ mấy câu, có gì mà cô lo lắng?”

“Vì... tôi nghe thiếu niên đó nói, công công muốn Hoàng Tử Hà đừng làm vương chân nữa.”

Kể đến đây, Tích Thúy lại bùng mặt khóc nức lên, “Tôi biết Hoàng Tử Hà là Dương công công... nhưng tôi không biết phải làm sao nữa, Hàng Anh muốn giết cô ấy, nhưng tôi vẫn nhớ Dương công công từng ghé tai bảo tôi trốn đi, nhờ thế tôi mới giữ được tính mạng... Bởi vậy tôi nghĩ, bởi vậy tôi nghĩ, nhất định tôi cũng phải trả lại cô ấy chữ ‘trốn’ này...”

Hoàng Tử Hà đã cải trang, dung mạo khác hẳn mọi khi, nghe nàng nói vậy cũng thấy chua xót, vội ngoảnh đi đáp khẽ: “Hoàng Tử Hà cô ấy... sẽ rất biết ơn tấm lòng của Lữ cô nương.” Chu Tử Tần thở dài, lại hỏi: “Vậy, cô có biết tên thiếu niên nọ không? Rốt cuộc là kẻ nào sai Trương nhị ca giết Hoàng Tử Hà?”

“Tôi không biết, thiếu niên đó rất tuấn tú, nói ra những lời tàn nhẫn như vậy mà vẫn thản nhiên cắn hạt dưa, không buồn chớp mắt... Tôi rất sợ, bèn bảo Trương nhị ca không được làm thế, nhưng huynh ấy chỉ nhìn lảng đi nói, muội không hiểu đâu...”

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng thốn thức yếu ớt của Tích Thúy, nghe càng thêm phân thê lương: “Tôi không hiểu nổi... Mấy người hồi ấy ngồi trong sân cười nói ăn bánh cổ lâu tôi làm, chẳng lẽ không phải bạn bè ư? Sao chớp mắt đã rơi vào cảnh này...”

Chu Tử Tần định an ủi mấy câu, nhưng môi đã run lên bần bật, mắt ông ổng nước, không thốt nổi một chữ.

Hoàng Tử Hà cũng chỉ biết im lặng, vỗ nhẹ vào vai Tích Thúy.

Tích Thúy lâm bâm: “Giờ đây, cha chết, Trương nhị ca cũng chết rồi, tôi phải làm sao đây...” Hoàng Tử Hà phát hoảng, vội khuyên ngăn: “Lữ cô nương xin đừng nghe quẩn! Trương nhị ca vừa qua đời... Trương lão bá lại phát bệnh, cô... nhất định phải bảo trọng, tự chăm sóc mình cho tốt, để còn chăm sóc Trương lão bá!”

Tích Thúy mặt xám ngoét như tro tàn, thõng tay nhìn Trương Vĩ Ích nằm ở đó, nước mắt như mưa, hồi lâu mới nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Hoàng Tử Hà chẳng hiểu nàng có ý gì, nhưng giờ tâm trí cô cũng rối, bèn bảo Chu Tử Tần đến chợ Tây tìm Trương Hàng Vĩ, rồi dặn đi dặn lại Tích Thúy phải bảo trọng bản thân, chăm sóc cho lão Trương, đợi anh trai chị dâu Trương Hàng Anh trở về, lại đình ninh dặn họ phải để mắt đến Tích Thúy.

Vợ chồng Trương Hàng Vĩ hết sức đau lòng, nhưng Trương Hàng Vĩ vẫn vội vã đến nghĩa địa thành Nam nhận xác, còn vợ y kéo Tích Thúy xuống bếp cùng quạt lửa sắc thuốc, không rời nàng một khắc. Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần thấy vậy mới yên lòng, bèn cáo từ ra về.

Đọc đường về, cả hai đều lặng thinh, ngay Chu Tử Tần cũng chẳng nói nửa lời, cứ cắm đầu đi thẳng. Đến ngã ba đường, mỗi người một ngã, Hoàng Tử Hà ngẩng đầu lên mới thấy mặt Chu Tử Tần đầy vệt nước mắt.

Cô định an ủi gã mấy câu, nhưng lại thấy mặt mình lạnh lạnh, đành lặng lẽ quay người đi về phường Vĩnh Xương. Đến một góc tường sập bóng vắng vẻ, thấy hai chân đã mềm nhũn ra, không chống chịu nổi nữa, cô mới đưa vào tường, gắng bình ổn lại hơi thở.

Hoàng Tử Hà giơ tay lên bụng mặt, lau đi dòng lệ đã gần khô. Trong góc tối sập bóng, bức tường gạch sau lưng lạnh buốt, gió bắc như dao cứa vào cặp mắt ướt nhoèn của cô, đau đến nỗi tưởng chừng không trông rõ được cảnh tượng trước mặt nữa.

Chẳng biết bao lâu sau, cô mới bình ổn được hơi thở, lê bước nặng nhọc trở về nhà họ Vương.

Trên khoảnh sân bên ngoài bức chiếu bích, một thiếu niên đang ngồi cắn hạt dưa sười nǎng. Gương mặt thanh tú ôn hòa giấu trong lớp áo lông xù lên, dưới ánh dương càng toát lên vẻ non nớt.

Chính là gã thiếu niên bại hoại cô từng gặp khi đến chỗ Vương Tông Thực.

Hoàng Tử Hà đứng trong bóng cửa nhìn gã, cảm thấy lạnh từ xương tủy lạnh ra, khiến cô sờn cả gai ốc.

Thiếu niên nọ cũng trông thấy cô, bèn thông thả phủ vò hạt dưa trên người, đứng dậy nói: “Hoàng tiểu thư, Vương công công đợi đã lâu rồi.”

Đọc hành lang nuôi vô số cá, vòi nước ấm chảy ngầm bên trong giúp bày cá vẫn bơi lội được như thường, những chiếc vẩy vàng vẩy hồng lấp loáng dưới làn nước, phản chiếu thành đủ thứ ánh sáng kỳ lạ.

Những ánh sáng ấy phủ lên mặt Vương Tông Thực, khiến gương mặt trắng tái của y càng khó dò đoán. Nghe tiếng chân cô, y chậm rãi ngoái lại nhìn.

Mãi tới khi bước ra khỏi hành lang, gương mặt hiện ra dưới ánh mặt trời, Hoàng Tử Hà mới thấy mình thở phào, hòn đá đè nặng trong tim đến nghẹt đường như cũng nhẹ bớt phần nào.

Vương Tông Thực đi thẳng về phía cô, nụ cười nhạt đến mức gần như không thể nhận ra, giọng khá lãnh đạm: “Trời lạnh thế này mà Hoàng tiểu thư còn chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đúng là tuổi trẻ, giàu sức sống thật đấy.”

Hoàng Tử Hà thi lễ với y: “Gần đây xảy ra nhiều rắc rối, chắc hẳn công công cũng nghe Uân Chi nói rồi?”

Nghe cô gọi hai tiếng “Uân Chi”, Vương Tông Thực mới hơi dịu nét mặt, ung dung đáp: “Đúng vậy, nghe nói người bị cuốn vào một vụ giết người, Uân Chi cũng có bàn bạc với ta. Ta đã bảo y không cần lo lắng, cứ mặc cho người tự xử lý. Quả nhiên Hoàng Tử Hà đúng là Hoàng Tử Hà, vừa ra tay là giải quyết gọn ghẽ.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu, khẽ “vâng” một tiếng.

“Ta không hề nhìn lầm, dù là ta năm xưa, cũng không quyết đoán được như người.” Vương Tông Thực mỉm cười lạnh lùng, giọng khẽ khàng chậm rãi, toát lên vẻ âm trầm khác thường, hết như gương mặt trắng tái, “Gọn gàng sạch sẽ, dù là bạn cũ cũng chẳng mấy may do dự, một đòn trí mạng. Quyết không chừa cho kẻ làm hại mình một con đường sống.”

Hoàng Tử Hà thầm ghê tởm, nhưng ngực đã nghẹn ứ không cách nào ọe ra được. Cô tự biết mọi chuyện không như lời Vương Tông Thực nói, nhưng cái chết của Trương Hàng Anh, sự im lặng của Chu Tử Tần, những giọt nước mắt của Tích Thúy... Đó đều là những người cô thực lòng quý mến, song giờ đây, vì chuyện này, đã chẳng thể nào trở lại như xưa nữa.

Cô chẳng rõ trong lòng họ có phải đã vĩnh viễn coi mình là hung thủ giết hại Trương Hàng Anh hay không. Bởi trong khoảnh khắc quyết định sống chết, chính cô đã chọn bảo vệ bản thân, bức chết Trương Hàng Anh.

Nhưng những ý nghĩ này chỉ thoáng qua như lưỡi dao sượt qua trái tim cô, nhanh đến nỗi máu còn chẳng kịp rỉ ra, cô đã ngẩng lên nhìn Vương Tông Thực, trả lời lạnh rẽ: “Huynh ấy có phải Trương Hàng Anh, có phải bạn của tôi hay không cũng chẳng can hệ gì; người bị vu hãm có phải tôi hay không, cũng chẳng có gì quan trọng. Hoàng Tử Hà chỉ muốn vạch rõ chân tướng, xưa nay chưa từng ngại liên lụy đến bất cứ ai.”

“Ha.” Vương Tông Thực cười nhạt, nhưng thấy cô trầm tĩnh thì chẳng nói gì thêm, ra ý bảo cô vào đại sảnh ngồi. Đợi người hầu bưng trà lên rồi lui ra, trong sảnh chỉ còn lại hai người, y mới cất tiếng: “Cái chết của Trương Hàng Anh cũng không có gì quan trọng. Giờ đến Quý vương còn bị giam lỏng ở Tông Chính Tự, ai buồn để ý đến một cận vệ phủ Quý?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu: “Có điều huynh ấy và tôi xưa nay thân thiết, giờ chẳng hiểu sao lại bị người ta xúi giục mà ra tay với tôi, cũng là một việc cần phải tra xét.”

“Nguyên nhân đằng sau có gì mà khó hiểu? Người điều tra nguyên nhân cái chết của Ngạc vương, đương nhiên sẽ có kẻ không muốn sự thật bị vạch trần, Quý vương được cứu ra. Bởi vậy, ắt phải giết người cắt đứt hậu họa.”

Hoàng Tử Hà thấy y nói thản nhiên như thế, bất giác siết chặt tay lại. Móng tay ghim vào lòng bàn tay đau nhói cô cũng nhờ thế mà tự kiềm chế, hạ giọng bình thản đáp: “Vâng... tôi cũng đoán vậy.”

Vương Tông Thực nhìn lướt qua mặt cô, thấy cô vẫn thản nhiên không lộ vẻ gì, mới bung chén trà lên nhấp một ngụm: “Sáng nay ta vừa nhận được một tin, cảm thấy tin này quá trọng đại, không thể sai người truyền đạt nên mới đích thân đến đây báo cho người một tiếng.”

Hoàng Tử Hà hiểu ngay đây mới là mục đích y đến thăm, bèn hỏi: “Chẳng biết là việc gì vậy?”

Vương Tông Thực nhìn vụn trà chìm nổi trong chén, giọng thật khế: “Hôm qua nhận được mật tấu từ phương Bắc, nói Chấn Vũ tiết độ sứ Lý Vịnh tự ý sửa sang công sự, làm tổn hại đến thể chế triều đình, ý đồ rục rịch ngóc đầu dậy.”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi lại: “Tiết độ sứ Chấn Vũ quân Lý Vịnh năm xưa là một lái buôn ở Trường An, sau mấy phen chìm nổi mới được điều hành Chấn Vũ quân, vậy mà giờ lại cả gan tự ý mở rộng quân doanh ư?”

“Đúng thế, đến hán ta còn cả gan như thế, các tiết độ sứ khác há chịu ngồi yên? Quá lắm chỉ là chậm hơn một chút, làm rón rén hơn, hoặc là giỏi giấu giếm hơn thôi, người nói có phải không?” Vương Tông Thực nhìn cô, nửa cười nửa không.

Hoàng Tử Hà gật đầu. Hoàng đế bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, người vẫn không chế các tiết độ sứ là Quý vương lại thất thế chỉ sau một đêm, tiết độ sứ các nơi không có người cầm đầu, ai cũng rắp tâm đứng ra tranh chức thủ lĩnh. Giờ đây, kẻ đầu tiên đã xuất hiện.

Thấy cô biến sắc mặt, Vương Tông Thực thông dong hỏi: “Chuyện này đối với Quý vương mà nói thì nửa tốt nửa xấu. Người thấy sao?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Phải. Là tốt hay xấu, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.”

Nếu hoàng đế muốn mượn sức Quý vương để dẹp yên tiết độ sứ các nơi thì dù Lý Thư Bạch đang mang tội tày trời, cũng chỉ ngày một ngày hai là khôi phục được uy thế ngày trước.

Nhưng nếu hoàng đế lại cảm thấy Quý vương coi giữ binh mã các trấn, trong khi thái tử tuổi nhỏ mà hoàng thúc thế lớn, rất có khả năng sẽ thay tân để giải

quyết mỗi đe dọa lớn nhất đến hoàng vị thì chẳng những Lý Thu Bạch không thể lấy lại vinh quang, mà ngay tính mạng cũng khó giữ.

Hoàng Tử Hà thấy lòng thất lại, hơi thở cũng nghẹn ứ: “Công công nhiều tai mắt, lại là người thân tín của thánh thượng, chẳng hay có biết được thánh ý chăng?”

“Xưa nay lòng vua khó dò, huống hồ ta chỉ là một hoạn quan?” Vương Tông Thực nhếch môi cười giễu, nói thêm, “Có điều trong mấy ngày này bệ hạ nhất định sẽ quyết, người chỉ cần ở yên đây đợi là được.”

“Vâng.” Cô khẽ đáp.

Y còn định nói thêm thì bên ngoài vang lên tiếng chân nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, như tiếng thiếu niên nhảy chân sáo. Rồi gã thiếu niên cắn hạt dưa gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào, đến bên tai thì thảo với Vương Tông Thực mấy câu.

Vương Tông Thực nhướng mày nhìn Hoàng Tử Hà, chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, hỏi nhỏ: “Nhanh thế ư?”

Thiếu niên nọ gật đầu.

Vương Tông Thực quay sang bảo cô: “Đi thôi, dẫn người đi xem một vở kịch.” Hoàng Tử Hà không hiểu, buột miệng hỏi lại: “Xem kịch ư?”

“Phải, một vở kịch... mà người không ngờ tới, xem xong, người nhất định sẽ càng buồn bã đau khổ hơn. Nhưng người chắc chắn không muốn bỏ lỡ đâu.”